

PRÆDIKEN SØNDAG DEN 3. JANUAR 2016 – HTK  
VESTER AABY KL. 10.15, ØSTER HÆSINGE KL. 14.  
Tekster: Es. 60,1-6; 1.Joh. 2,7-11; Matth. 2,1-12  
Salmer: 136,362,138,98,121

Hellig Tre Kongers søndag.

Det er denne dags navn og Hellig Tre Konger er samtidig navnet på den tid, vi nu går ind i for at være i et par nogle uger. Hellig Tre Konger er afslutningen på juletiden. Det er først nu, juletiden officielt slutter. Selvom det virker som om julen længe har været slut uden for kirkens vinduer, vil vi herinde holdt fast i, at julen varer til Hellig Tre Kongers dag den 6.januar altså på onsdag.

Og her på falderebet mødes vi paradoksalt nok i kirken i dag af en af de mest kendte julefortællinger og en af de mest kendte salmer, som bliver forbundet med jul, nemlig ”Dejlig er den Himmelblå.”

Det er på mange måder som om vi har gemt det bedste til sidst. Det er svært at vente med at sætte den på nummertavlen til i dag, når vi har hørt den alle andre steder i det meste af en måned.

Når det nu er sådan, kan man spekulere på, hvordan det kan være, at lige præcis **denne** salme er blevet så kendt og elsket. Det skyldes ikke kun den lette melodi, som de fleste af os har kendt lige så længe, vi kan huske.

Det skyldes også, at vi i dag på Hellig Tre Kongers søndag er i **fortællingernes** land. Sammen med selve juleevangeliet hos evangelisten Lukas er Matthæus’ beretning om vismændene fra Østerland meget kendt stof. Måske ikke mindst fordi vi så at

sige kan se det hele for vore øjne. Og også næsten har kunnet **det** lige så længe, vi kan huske.

Derfor er det også næsten synd at pille for meget ved historien i dag. Den skal have lov til at blive stående med sine klare lysende ord.

Stort set. Men for nu at komme helt rigtigt ind på historien, eller måske snarere for at lade historien komme rigtigt ind på os, skal der lige medtages et enkelt eksempel på, at vi som mennesker har det som reformatoren Martin Luther kaldte ”en fornuft med et billeddannende hjerte.”

For hånden på det samme hjerte: Forestiller vi os ikke, når vi hører teksten til i dag, at de tre vise mænd går ind i **stalden** i Betlehem for at besøge det nyfødte Jesusbarn? Det tror jeg, og det er i hvert fald også sådan, det er blevet fremstillet på utallige malerier verden over.

Men det står der faktisk ikke noget om i teksten til i dag, at de gør. Der står tværtimod, at de besøger Maria med barnet i huset i Betlehem.

Stalden flytter stille og roligt i vort billeddannende hjerte med fra julens begyndelse juleaften hos evangelisten Lukas, hvor vi efterlod Maria med det nyfødte barn i en stald, fordi der ikke var plads til dem i herberget.

Men vi må da inderligt håbe, at de efter 12 dage har fundet noget mere bekvemt.

Dette skulle som nævnt ikke med for at vende op og ned på de mange fremstillinger af de hellige tre konger med guld, røgelse og myrra, men blot tages med for at vise, at vi er modtagelige for det glædelige budskab. Og for at vise, hvad fornuften i bund og grund har med dagens evangelium at gøre.

Det er nemlig ikke ret meget.

Alligevel er den vigtig for os.

For vores tro.

Vi kan også lynhurtigt sætte billederne ind i vore egne sammenhænge. Jeg kan i hvert fald godt huske, hvordan jeg synes stalden i Betlehem så ud, da jeg var barn.

Den lignede naturligvis de stalde, jeg kendte.

Og det er ganske udmærket, at vi har den evne.

For dermed er vi faktisk tæt på, hvad det er Hellig Tre Kongers tiden betyder for os. Nemlig at Guds søn kommer til syne i verden i Hellig Tre Kongers tiden.

Og at Han kommer til syne i det **kendte**.

Det er egentlig det, man fejrer, når man fejrer Hellig Tre Konger.

Samtidig med, at vores hverdag så småt eller så stort vender tilbage igen efter juletidens afvekslinger og afbrydelser. Og samtidig med, at det blev et nyt år midt i det hele.

De hellige tre konger vendte også tilbage til hverdagen igen efter besøget i Betlehem, hvor det så ellers fandt sted henne.

Men de vendte hjem ad en anden vej, hedder det i dagens evangelium.

For den vej de var kommet ad var blevet blind i mellemtiden. Magtblind.

Det nye har det med at skabe modstand i det gamle.

Sådan har det altid været, og det var ikke anderledes på de Hellige Tre Kongers tid.

De tre vise mænd havde naturligt opsøgt landets formelle magthaver, kong Herodes, for at spørge til den nye konge, hvis stjerne, de havde set stige op.

De var formodentlig blevet godt behandlet, de var blevet vist ind til Herodes.

Og var blevet udspurgt om deres viden.  
Det var først, da de var draget afsted igen, at uvejret brød løs.  
At magten følte sig truet. At menneskelig fornuft viste sin  
bagside.  
Men da var de vise mænd på vej tilbage til hverdagen igen.  
Ad en anden vej.  
De var blevet advaret i en drøm.  
Gud havde talt til deres billeddannende hjerte.  
Og det var det, der blev livsgrundlaget for dem.  
Det er også det, der er det glædelige budskab til os i dag.  
Alle os, der nu også er på vej tilbage til hverdagen igen.  
At der findes andre veje tilbage end fornuftens og  
magtfuldkommenhedens veje.  
Sådan lyder spørgsmålet til os i dag: Skal vi gå fra jule til  
hverdag via magtens vej – eller via stalden i Betlehem? Via  
Guds tale til os og vort billeddannende hjerte.

Der sker traditionelt meget ved et årsskifte. Og rigtig mange  
benytter lejligheden til at prøve at vende bøtten og starte på en  
frisk. Der løbes og fittes grundigt i januar. Men statistikken  
viser, at når vi når marts har hverdagen det med at ligne sig  
selv igen.

De tre vise mænd drog hjem til deres land ad en anden vej.  
Men holdt de **fast** i det, der havde mødt dem på deres vej, eller  
blev det hverdag igen, da de nåede hjem?

Vi ved det ikke.

Alt det, vi i dag mener, vi ved om de vise mænd er stort set  
noget eftertiden har hæftet på dem.

Men vi har lov til at spørge.

Som vi har lov til at spørge os selv i dag, om vores hverdag efter jul skal ligne hverdagen før jul?  
For i dag får vi lov til at tage et glædeligt budskab med tilbage. Et budskab om, at Gud er kommet til syne i verden, og at verden aldrig skal blive den samme igen. At Gud har taget menneskeliv på sig i sin søn Jesus Kristus. At vi ikke skal være alene i hverdagen.

Det var lige præcis det budskab Grundtvig skrev sin salme ”Dejlig er den himmelblå” om på en måde, så den ligger blandt de øverste på hitlisten over julesalmer. Grundtvig er en mester i at forbinde himmel og jord i sine salmer – tænk bare på, når vi om nogle måneder skal synge om at det ånder himmelsk over støvet samtidig med, at det vifter hjemligt gennem løvet. I dag fortæller Grundtvig os så at, vi har fået en stjerne, der kan lyse for vore fødder.

Så vore fødder også kan finde **andre** veje.

Den samme stjerne som viste de vise mænd frem til det nyfødte barn.

Og væk fra den blinde magt i Herodes’ palads.

Grundtvig skrev salmen på et tidspunkt i sit liv, hvor han selv havde mistet magten over sin hverdag.

Og derfor manglede en ledestjerne.

Den stjerne fandt han i ordene om Guds søn, der var blevet menneske.

Denne stjerne lys og mild  
som kan aldrig lede vild  
er hans guddoms-ord det klare  
som han os vil åbenbare  
til at lyse for vor fod.

Det er med dette ”guddoms-ord” i ryggen, vi i dag sendes tilbage til hverdagen på den sidste julesøndag. Ordet, der blev kød og tog bolig iblandt os, som det hed i teksten til juledag. Ordet om Gud, der kommer til syne i det kendte for at give os muligheden for at vende hjem ad en anden vej end magtens og egenrådighedens vej.

Det kunne være nytårsforsæt også i år 2016: At se verden på en ny måde, i et nyt lys. Mulighedernes lys i stedet for problemernes mørke. At lade det glædelige budskab lyse for vor fod i vintermørket. Tage imod troen på, at Gud er gået ind i vor tid ind i vore kendte stalde og huse. For at være nær, når vintermørket truer.

Og sprede mørket her.

AMEN